

De betænkeligheder, der er nævnt med hensyn til ensidig ret til skilsmisse, har ikke samme vægt, når ægtefællerne er enige om at ville skilles. Er de det, tjener det efter flertallets opfattelse ikke noget rimeligt formål at opretholde ægteskabet, og erfaringen viser, at mange ægtefæller, der er enige om at ønske skilsmisse, har svært ved at indse det rimelige i, at de ikke kan opnå denne, medmindre der f.eks. foreligger utroskab. Det er gjort gældende, at nogle derved føler sig tilskyndet til at fingere et utroskabsforhold for at få skilsmisse uden forudgående separation.

Bør det have betydning, at der er børn i ægteskabet?

Det bør efter udvalgets mening være uden betydning, om der er mindreårige børn i ægteskabet. Når ægtefællerne er enige om at gå fra hinanden, tjener det ikke børnenes tarv, at man gennem loven tvinger ægtefællerne til at blive sammen eller påtvinger dem en separation i stedet for skilsmisse. Der kan ikke opstilles en formodning for, at en separation frem for en umiddelbar skilsmisse er i børnenes interesse. Udvalget kan således ikke tilslutte sig den nye svenske regel, hvorefter ægtefæller – selv om de er enige – er afskåret fra at opnå en umiddelbar skilsmisse (dvs. skilsmisse uden »betænkningstid«), hvis der er fællesbørn under 16 år i ægteskabet.

Det kunne anføres som et argument mod skilsmisse alene på grundlag af ægtefællernes enighed, at denne skilsmisseadgang kan medføre risiko for, at ægtefæller vil gennemføre »proformaskilsmisser« med det formål at omgå bestemmelser f.eks. i social-, pensions- og skattelovgivningen.

Udvalget finder det imidlertid ikke muligt at udforme en rimelig ægteskabslovgivning, således at den samtidig kan dæmme op for omgåelse af anden lovgivning. Eventuelle omgåelsesmuligheder bør forhindres gennem den lovgivning, som man søger at omgå.

Et medlem af udvalget nærer alvorlig betænkelighed ved, at der skal kunne gives skilsmisse, blot ægtefællerne er enige herom. Det vil ikke sjældent blive sådan, at den stærkere ægtefælle vil udøve et pres mod den svagere ægtefælle for at få denne til at gå med til skilsmisse, uanset at den svagere part måske egentlig helst ville have den tid til be-

tænkning og afklaring for begge ægtefæller, som en separationstid kan være.

Dette medlem henviser også til, at det ofte er ægtefællers grundlæggende psyke, der skaber vanskeligheder, og at der derfor vil være stor sandsynlighed for, at disse vanskeligheder vil vise sig i et nyt ægteskab. Skilsmissehyppigheden er da også generelt væsentlig større i andengangs ægteskaber end i første-gangsægteskaber. Ikke mindst under hensyn hertil ville dette medlem foretrække, at der altid skulle forløbe en separationstid på 1 år inden skilsmisse, også selv om der er enighed mellem ægtefællerne.

Separationsbetingelser

Efter *den gældende lov* kan ægtefæller blive separeret, når de ikke mener at kunne fortsætte samlivet og er *enige* om separation.

Er de *ikke enige*, har en ægtefælle ret til separation,

hvis den anden groft har forsømt familiens underhold eller groft krænket andre pligter over for ægtefællen eller børnene, *hvis* forholdet mellem ægtefællerne af andre grunde må anses for ødelagt, medmindre ægtefællen selv hovedsagelig bærer skylden for ægteskabets forlis, eller *hvis* der foreligger sådanne forhold, som ville give den pågældende ret til at kræve skilsmisse.

Når ægtefæller er *enige* om at blive separeret, behøver de ikke at angive nogen grund til deres ønske om separation. Selv om det oplyses under sagen, at den egentlige årsag til separation er et ønske om at få højere løn eller pension eller at blive bedre stillet i skattemæssig henseende, må der gives separation, selv om forholdet mellem ægtefællerne ikke kan siges at være ødelagt.

Kommer det på den anden side frem, at ægtefællerne ikke agter at flytte fra hinanden, men vil blive boende sammen, kan de ikke blive separeret.

Er ægtefællerne *ikke enige* om separation, kan den ene ægtefælle få gennemført et krav om separation, hvis den anden har gjort sig skyldig i visse grove pligtkrænkelser. Disse regler bruges dog ikke ret ofte. Det har meget større praktisk betydning, at en ægtefælle kan få separation mod den andens ønske, hvis ægteskabet er ødelagt, f.eks. på grund af parternes almindelige adfærdsmønster, for-